

Jan Graubner
arcibiskup olomoucký

Pastýřský list Velikonoce 2011

Drazí bratři a sestry,

naplnila nás velikonoční radost, protože jsme spolu s Kristem přešli ze smrti do života. V postní době jsme se letos zvláště připravovali na obnovu křtu, který má pro člověka zásadní význam, protože mění jeho hodnotu. Ve křtu jsme dostali poklad, který nám Pán Ježíš získal svou smrtí na kříži. Dostali jsme Boží život a jsme Božími dětmi. Nesmíme se povyšovat nad druhé lidi, ale kdybychom nebyli hrdí na svého otce, kterým je Bůh, byla by to nejen nevděčnost, ale i hloupost. Kdo má Ducha Svatého, nežije už jako člověk tělesný, ale duchovní, protože má Ducha.

Člověk tělesný se soustřeďuje na tělo. Důležité je pro něho to, co jí, vidí, slyší, cítí. Převládá smyslnost. Když city pominou a člověk se snaží dostat do nitra, aby sebe či druhého opravdu poznal, naráží na jakousi vnitřní hradbu způsobenou dědičným hříchem. Všechno intelektuální bádání skončí na této hradbě v nitru člověka, na níž se prožitky promítají jako film, ale to není výpověď o lidském nitru. Jiní hledají ke vstupu do tajemství lidského srdce cestu různých pohanských přístupů, ale do opravdového nitra nevstoupí.

Kdo přijal ve křtu Ducha Svatého, má nitro naplněné Boží láskou, která prozařuje jeho duši i tělo, pokud má nitro čisté. Křtem byla zbourána ona hradba dědičného hříchu. Pokud člověk nestaví svými hříchy novou hradbu, není v něm překážka pro vyzařování Boží lásky. Křesťan také vnímá tělesnými smysly, ale díky křestní milosti se dívá i duchovním zrakem, dovede vidět ve světle víry víc, dovede vidět a poznávat Boží věci.

Křesťanská moudrost se ukazuje, když necháme působit Boha v nás, když on je náš život. Proto se náš život liší od života světa. Svět se nám může sice smát, jako se posmíval Kristu, ale on nakonec zvítězil. A my, i když musíme podstoupit ještě nějaký boj, už dnes jsme na straně vítěze, když jsme s ním. První křesťané v řadě zemí žili mezi pohany, ale sami budovali novou kulturu, protože jejich hlavním zákonem bylo vyzařování lásky Ducha Svatého. Láska hledá dobro druhého. Proto mezi nimi nebylo nuzných, protože všichni se uměli rozdělit a pomáhat si. Časem vznikl i jakýsi seznam milosrdných skutků, kterým

dnes říkáme skutky milosrdenství duchovního: *učit, radit, těšit, posilovat, odpouštět a trpělivě snášet*. A skutky milosrdenství tělesného: *sytit hladové, přijímat ty, kdo nemají střechu nad hlavou, odívat ty, kdo nemají co na sebe, navštěvovat nemocné a vězně, pohřbívat zesnulé*. Lidé světa si toho začali všimnat a začali o křesťanech říkat: *To jsou ti, kteří se milují*. A mnozí se začali přidávat.

Dnes to konkrétně pro nás znamená:

- S láskou přijmout každý počatý život.
- Je-li ve farnosti početná rodina, která se díky zvýšeným daním a omezením dětských přídavků dostává do větších problémů než ostatní, láska věřících najde cestu k pomoci.
- Jsou-li kolem nás lidé nábožensky nevzdělaní – a těch je mnoho, třeba jsou i pokřtění, pak se máme s kým dělit o radost z poznání Krista.
- Starý a nemocný by neměl zůstat opuštěný a bez svátostí, když má farní rodinu.
- Jestli je křesťanským skutkem pohřbívat mrtvé z lásky ke Kristu, na jehož pohřbu jsme nemohli být, pak by se mezi křesťany nemělo stát, že zemřelý bude spálen, aniž by měl důstojný křesťanský pohřeb. Nemá-li příbuzné, má sestry a bratry v Kristu.

Abychom však dovedli jednat jako lidé duchovní, nesmí naše myšlení řídit svět prostřednictvím veřejného mínění. Nemůžeme být ve všem jako nevěřící a k pohanskému způsobu života pouze přidat nějakou modlitbu. Tak to často dopadá v rodině, kde je centrem televize. Jako jediná autorita je pak uznáváno veřejné mínění světa a už ne Bůh. Víra takových lidí časem zanikne.

První křesťané po setkání se Vzkříšeným začali slavit každou neděli jako jeho svátek. **Vezměme tedy slavení neděle za základ rodinného života. Dejme nedělní mši svaté přednost před vším ostatním a pak ukazujme svou lásku zvláště tím, že budeme mít čas jeden na druhého, že si budeme naslouchat, že se spolu budeme i modlit.** Pak budeme moci zažívat radost z přítomnosti vzkříšeného Krista i v našem domácím společenství.

Každému z Vás přeji, aby radost z Boha byla Vaší silou. K tomu Vám ze srdce žehnám

arcibiskup Jan

P.S.: Přečtěte při všech bohoslužbách o slavnosti Zmrtýchvstání Páně